

burde gjøre en Indsigelse, idet Stillingen for det kommende Finantsaar er meget forskjellig fra Stillingen for de Finantsaar, for hvilke der ved Finantslove har været bestemt, hvor stort Sædtillæg de vedkommende Retsbetjente skulde nyde. Imidlertid er der en Omstændighed, som gjør, at jeg isørigt holder mindre stærkt paa Forslaget, og det er den, at den ærede Minister ikke, hvad han jo maaskee kunde have gjort, uden videre har udbetalt Betsløbene, for derefter at lade Sagen fremkomme for Thinget som en Regnskabspost, der først paa et langt senere Trin vilde blive Gjenstand for Thingets Forhandling. At han har unbladt dette og ligefrem har fremsat Spørgsmaalet nu som et Bevillingsspørgsmaal, gjør, at jeg i denne hans Fremgangsmaade maa see, at han har villet hævde for Rigsdagen dens Indflydelse paa Sagen paa et saa tidligt Standpunkt som muligt. Det Gæste, jeg egentlig kunde tænke mig at opnaae for Diebliffet, var, at den ærede Finantsminister vilde give et Tilfagn om, at han, saafremt Revisionen af vedkommende Lønningslov paa Grund af uforudsete Omstændigheder ikke skulde blive gennemført i sin Heelhed til næste Aar, da vilde sørge for, at der blev forelagt en Tillægsbestemmelse til Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentenes Lønning, hvorved denne Lov kunde bringes i Samklang med en anden Lønningslov, hvori er Bestemmelse for det omhandlede Forhold foresindes. Forsaavidt dette maatte blive lovet af den høitærede Finantsminister, vilde jeg ansee mig for beroliget med Hensyn til denne Sag, idet vi da havde en Forvisning om, at Spørgsmaalet ikke oftere vilde komme til at foreligge for Thinget paa den Maade, hvorpaa det foreligger her idag, og da den ærede Minister jo til næste Aar skal forelægge en Lov angaaende Revisionen af den nævnte Lønningslov, forekommer det mig, at det ikke er nogen syndelig Indrømmelse at give et Tilfagn af den Bestaaffenhed som det, jeg her har tilladt mig at udbede mig. — Med Hensyn til det Forslag, der er stillet til § 10 om de 516 Rd. til en Bet i Frederiksberg Sogn, forekommer det mig, at der efter Bestaaffenheden af de Veisager, som nu foreligge Thinget til Behandling, er Anledning til at

indbekomme Frederiksberg Commune i ikke ringe Grad, og dette har ogsaa været en Grund til, at jeg ikke bestunder mig i det Mindretal, som har opstillet et Forslag om at nægte denne Sum.

Finantsministeren: Det er kun med Hensyn til det første Mindretalsforslag, som det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte, at jeg ønsker at sige et Par Ord, og jeg følger saa meget større Opfordring dertil, som jeg i en tidligere Stilling havde en Deel Indflydelse paa den Votering, som i sin Tid fandt Sted i Thinget og som nu er underkjendt af Domstolene. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er et af dem, som særdeles let føre til en af disse uopløselige Conflictter mellem den dømmende og den lovgivende Magt, som man skal undgaae, og som Rigsdagen altid har undgaaet, idet den aldrig har villet sætte sin Villie igjennem mod, hvad der af Domstolene blev erkjendt for at være den rette Mening af en Lov. Den Lov, hvorpaa det her kommer an, er aabenbart Loven af 19de Februar 1861. Domstolene havde nu erklæret, at de vedkommende Retsbetjente ere berettigede til at faae, hvad der her foreslaaes bevilget, og da jeg ikke stønner rettere, end at Rigsdagens Myndighed i Principet er opretholdt derved, at Betsløbet nu søges, saa har den Forskjel, som det ærede Medlem søgte mellem Tillægsbevillingens og Finantslovens Stilling, efter min Mening ikke nogen væsentlig Betydning. Da det ærede Thing jo har bevilget selve Sagen paa Finantsloven, saa skulde jeg meget tilraade, at man her følger den tidligere fulgte Praxis og voterer det Betsløb, der er forlangt til Fyldestgjørelse af de Krav, som Domstolene have erkjendt, at de vedkommende Embedsmænd ere berettigede til at gjøre. Det ærede Medlem vil have et Slags Løfte af Regjeringen om, at den, saafremt en almindelig Lønningslov ikke skulde blive gennemført til næste Aar, da vilde frembrage det omhandlede Punkt og gjøre det til Gjenstand for en særlig lille Lov. Jeg tilstaaer, at jeg i det Hele ikke holder af at give Løfter, om hvilke det kan være vanskeligt at sige, hvorvidt man kan holde dem eller ikke; det forekommer mig imid-